

Kruiswegen van Maximinis

Maximinis heeft 11 kruiswegen geschilderd. Steeds op bestelling uiteraard, maar niet volgens hetzelfde patroon, steeds is er verandering van opzet en stijl, maar wel zijn er allerlei verwantschappen. In de verste verte geen seriewerk. Nadat zijn eerste kruisweg voltooid was, was er meteen al de opdracht voor een kruisweg in muurschilderingen in Hasselt en zo ging dat maar door. De vorige kruisweg was nog niet af of de volgende opdracht lag er al weer. Opvallend is dat Max bij elke kruisweg ernaar streefde om vorm en materiaal aan te passen aan de plaats waar de kruisweg voor bestemd was. Situatiegerichte en geïntegreerde kunst dus. Broeder Marcel schrijft in zijn boek over Maximinus: " Een kruisweg schilderen is de kruisweg gaan, want telkens vergt dat een vernieuwde instelling op het gebeuren, terwijl toch maar enkele staties de schilder echt aanspreken. De andere zijn verstandswerk". Een zeer rake typering van het werk van Broeder Max.

OVERZICHT KRUISWEGEN BROEDER MAX

Naam en oorspronkelijke locatie; interieur	Huidige Locatie	Jaar
1. Boom	Klooster Meerseldreef	1949
2. Tessenderloo	Tessenderloo	1950-1951
3. Sint-Maria-Aalter	Sint-Maria-Aalter	1952
4. Hasselt	Hasselt	1953-1955
5. Tongeren St.	Ludgardis-Basiliek	1956
6. Leopoldsburg	Rome	1957
7. St-Truiden	Sinds 1970 te Gent, sinds 1996 in museum Guislaine	1957
8. Turnhout	Zelzate: rusthuis Broeders van Liefde	1958

9. Zelzate	Parochiekerk van Zelzate (Laurentius)	1961
10. Postel	Abdij	1962
11. Merksem	Klooster Br. van Liefde	1965

De kruisweg van Postel

De staties zijn olieverfschilderingen op panelen van 50 bij 40 centimeter. Voorstudies voor deze kruisweg zijn kleine tekeningen, ongeveer ter grootte van een briefkaart. Het plaatsen van kruiswegstaties in deze oude Romaanse kerk is ongetwijfeld een kwestie van wikken en wegen geweest. De schilderingen (met een vergulde achtergrond) passen buitengewoon goed bij het donkere interieur van de kerk en er is goed nagedacht over de plaatsen waar de staties bevestigd zijn. In tegenstelling met sommige andere kruiswegen van Max zijn er op de staties weinig personen uitgebeeld. Het gaat hier ook duidelijk niet om de individuele expressie die van deze personen uitgaat, maar veel meer om de compositie van de kleine groep. Een ingetogen, eenvoudige en heldere kruisweg, passend in een Romaanse kerk. Op de veertiende statie is de signatuur van " b. Max 1962" bijna niet meer te lezen. Er gaat het verhaal dat een theoloog het niet eens was met het figuurtje dat de verrijzende Christus voorstelt op deze statie. Wat te kinderlijk uitgebeeld, vond hij, en vooral dit: de verrijzenis vond pas drie dagen na de dood van Jezus plaats. Maar daar staat tegenover dat op Middeleeuwse houtsneden de ziel als een kind wordt voorgesteld als ze het lichaam van de gestorvene verlaat. Iets wat Max uiteraard wist. Typerend voor hem is misschien wel dat hij in zijn laatste kruisweg (Merksem 1965) van de verrijzenis een aparte statie maakte.